# SORIN CERIN

# ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE

## -Poeme filosofice

**2022**

**Sorin Cerin**
*Întâmplare neîntâmplătoare – poeme filozofice*

---

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României**
**CERIN, SORIN**
**Întâmplare neîntâmplătoare : poeme filosofice** / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-099-1

821.135.1

---



- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-099-1

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
*https://editura–estfalia.ro*

Tipografia Estfalia
*https://www.estfalia.ro*

**SORIN CERIN**
**-ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE-**
-Poeme filosofice-

## CUPRINS


**1.** S-a Întâmplat Neîntâmplător
**2.** Trecutul pustiu
**3.** La gala Minunilor Lumii
**4.** Apusul Stelei Căzătoare a Fericirii
**5.** Tocmai în primii Pași
**6.** În aceeași Dogmă
**7.** Curg pe frunțile transpirate
**8.** La orice licărire de Lumină Divină
**9.** Colacii Țărmurilor de Vise
**10.** Pe care ți le rosteam fără noimă
**11.** Pentru tot restul
**12.** Icoana Eternității
**13.** Ne închinăm Destinele
**14.** Să o purtăm la gâtul Speranțelor
**15.** Cel puțin un Vis
**16.** Răsfirate printre degetele Uitării
**17.** Nu mai are niciun Sens
**18.** Ca să-și prezică Viitorul
**19.** În cănile de pustiu ale trăirilor noastre
**20.** Oricât de mult ar sfâșia
**21.** Și-au pierdut pentru totdeauna Destinele
**22.** Măruntaiele Cunoașterii
**23.** Doborâte în Pământul întrupării
**24.** Dorințele Mântuirii
**25.** În paturile Icoanelor

**26.** Nebune și lascive
**27.** Ascunse adânc în Inimile de Cer
**28.** Par a nu fi zburat niciodată
**29.** Cănile de pustiu ale Zilelor
**30.** Printre Lacrimile Inimilor de Cer Nesfârșit
**31.** Până uităm
**32.** Timpul Cimitirelor de Cuvinte
**33.** Când înțelegem că ne-a fost furat
**34.** De care nu reușeam să trecem
**35.** Cu tălpile tocite
**36.** Fiind unicul Întâmplător
**37.** Aplauze ruinate
**38.** În Prezentul aprins
**39.** Ard pe rugul Nerăbdării
**40.** N-au sperat degeaba
**41.** Mărul Stricat
**42.** Darurile Suferințelor
**43.** Poze de familie
**44.** Putere, Miracol și Glorie
**45.** Zâmbesc rușinați
**46.** La preț de Fericire
**47.** În gara unei Iubiri
**48.** Locații de lux
**49.** Adevăratul nostru Înger Păzitor
**50.** Toate cele șapte Minuni ale Existenței
**51.** Să ni le aducă la poarta Destinului
**52.** Ne-au furat atâtea generații de Vieți
**53.** Lacrimi tremurânde
**54.** Forțat de împrejurări

**55.** În Labirintul Speranțelor descompuse
**56.** Pentru care sunt deciși să ucidă
**57.** Am fi fost obligați să o irosim
**58.** Ochii tulburi
**59.** Bătea ora exactă a Iubirii
**60.** Cerul greu și înnourat al Inimilor
**61.** Respirația Deșertăciunii
**62.** Centimele Mormintelor de Cuvinte
**63.** Sângele înecat al Strămoșilor
**64.** Brazde de Vise
**65.** Ne îndeamnă să rezistăm
**66.** Profunzimile Simțămintelor
**67.** Să-mi potolesc setea de tine
**68.** Pașii ridați ai iubirilor
**69.** Noi Înțelesuri defuncte
**70.** Întâmplare Neîntâmplătoare
**71.** Dansează-mă
**72.** Boabe de nisip
**73.** Sub greutatea Cuvintelor rănite
**74.** Vieți răstignite pe altarul Nimănui
**75.** Pace transcedentală
**76.** Se hrănesc Deșertăciunile
**77.** Supus unui Iluzoriu Liber Arbitru

# SORIN CERIN
# -ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE-
-Poeme filosofice-

## 1) S-a Întâmplat Neîntâmplător

E atât de multă Lumină,
pentru Întunericul Viitorului meu,
încât mă înspăimântă,
razele Speranțelor,
care-mi orbesc Destinul,
sudat cu rugina Vremurilor,
de Iubirea unui Dumnezeu,
care s-a Întâmplat Neîntâmplător,
să nu fie al nostru,
oricât de mult am șterge,
Lacrimile Trecutului,
unor Icoane ale Promisiunilor,
față de noi înșine.

## 2) Trecutul pustiu

Te așteptam de dincolo de Timp,
la colțul străzii Destinului meu,
de la etajul căruia te priveam,
Lumină Divină,
cum strălucești,

peste pietrele de moară grele și indiferente,
care pavau Trecutul pustiu,
pe care se sinucideau Pașii Viselor,
atârnându-și fiecare în parte,
ștreangul câte unui Dumnezeu,
străin de noi înșine,
de gâtul înecat cu Mărul lui Adam,
al Viitorului,
care ne-a arătat,
ce înseamnă Deșertăciunea,
Iluziilor acestei Existențe,
dedicată Singurătății Nemuririi Morții.

### 3) La gala Minunilor Lumii

Rostește-mi Doamne Cuvântul Facerii,
în urechile Cununii de Spini,
a Păcatelor Originare,
pe care le port mereu,
la Târgul Predestinării,
dar nu mi le cumpără Nimeni,
pe motiv că ar fi prea sfinte,
pentru bordelurile de Zile,
care se prostituează,
sub ochii propriilor Clipe,
ce ne-ar clădi Catedralele Iubirii,

unui Dumnezeu,
mult mai supus Greșelilor,
decât Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
atunci când ne închinăm la Icoanele perverse,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
mai fierbinți și mai ticăloase,
decât lava tuturor Vulcanilor Suferinței,
din Infernul adânc al Societății de Consum,
care ni se varsă de Iluziile Existenței,
pe buzele propriei noastre Libertăți,
Creație pentru care Dumnezeu,
s-a premiat pe el însuși,
la gala Minunilor Lumii.

## 4) Apusul Stelei Căzătoare a Fericirii

Câtă pace poate fi,
între lupta dintre Infernul Societății de Consum,
și adevăratul Sens al Iubirii?,
zugrăvite de Creația lui Dumnezeu,
pe aceeași Icoană Făcătoare de Minuni,
care lăcrimează cu sângele scurs,
din Apusul Stelei Căzătoare a Fericirii,
tăiate de lamele ascuțite ale topoarelor,
unor Clipe,

ce nu mai suportau să-și vadă,
Eternitățile irosite pe Nimic,
într-o Lume,
a Nimănui,
a cărei consistență este Umbra,
a ceea ce a fost undeva-cândva,
dinaintea Timpului.

## 5) Tocmai în primii Pași

Cutreieram pe bolta Sufletului tău,
și am văzut o Stea șchioapă,
fără să te întreb mi-ai răspuns,
că s-a accidentat,
pe drumul fără de întoarcere,
al Iluziilor Existenței,
și atunci am decis să o ducem la un spital astral,
al Luminii Divine,
care ne iluminează etern,
Orizontul Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
aflat în fiecare dintre noi,
sperând să se vindece,
de Predestinarea care-o lovise,
atât de rău,
tocmai în primii Pași,
pe care ar fi trebuit să-i facă către noi,
cei care am aflat într-un târziu,

că era Steaua noastră,
și murise,
fiindcă nici unul nu am înțeles,
că trebuie să ne depărtăm cât mai mult,
de Cimitirele de Cuvinte,
care ne încălzeau doar vremelnic,
de gerul amar al Deșertăciunii.

## 6) În aceeași Dogmă

Foșnesc frunzele ruginite,
ale Eternităților descompuse,
din Privirile Rădăcinilor de Cuvinte,
ale căror morminte se înșiră cuminți,
pe țărmurile buzelor,
care le-au rostit temeinicia,
vrând să înfrunte furtunile nimicitoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care nu iartă prin Păcatele lor Originare,
nici o Catedrală de Iubire,
ce nu ar face parte din aceeași Dogmă,
cu Dumnezeul etalon,
al lor.

## 7) Curg pe frunțile transpirate

Poduri cu picioarele sfârtecate,
de Pleoapele închise,
ale viselor fumurii,
ca curg pe frunțile transpirate,
de sudoarea Timpului,
ce se închină Iluziilor Existenței,
care-l descompun,
în Zile putrezite,
pe la colțurile Așteptărilor,
din fântânile cărora,
ne bem Apa Amară a Vieții și Morții,
turnată în cănile de pustiu,
ale acestei Lumi.

## 8) La orice licărire de Lumină Divină

Cioburi de Cuvinte,
însetate de putere,
au început să-și ascută tăișurile,
Deșertăciunii,
prin care vor ucide,
Eternitățile Clipelor,

bântuite mai demult decât Vremea,
de Premonițiile bizare,
care le atenționau,
să nu-și părăsească Stelele Destinelor,
pentru această Lume a Nimănui,
pe care au ajuns,
să o iubească,
în locul Dumnezeului,
indiferent și răzbunător,
prin Păcatele Originare,
care le erau hărăzite,
pentru a fi purtate,
de către Pașii noștri,
ce-au devenit temători,
la orice licărire de Lumină Divină,
venită de la ele.

## 9) Colacii Țărmurilor de Vise

Ape tulburi și amare ale Vieții,
spală murdăria ancestrală a Timpului pribeag,
pe căile unui Dumnezeu,
mai întortocheat și rătăcit,
decât ne sunt nouă date spre folosință,
Zilele reci și insalubre,
ninse cu Singurătate,

pe capetele de pod,
ale Iluziilor Fericirilor și Suferințelor,
din care ne împletim,
Colacii Țărmurilor de Vise,
pe care așezăm de fiecare dată,
câte o Lumânare a unui Cuvânt,
și-apoi îi aruncăm în râul învolburat,
al Deșertăciunii acestei Lumi,
care ne desparte Viața de Moarte,
și Păcatul de Iubire.

## 10) Pe care ți le rosteam fără noimă

Mi s-au rupt strunele Iubirii,
pe umărul cărora,
îmi odihneam neputința,
de a mai naviga prin oceanul Iluziilor Existenței,
căutând cu disperare,
însetat de mine însumi,
adevărata față a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe care Însingurarea Nemuririi,
Morții,
acestei Lumi,
mi l-a răpit,
până și din Cimitirele de Cuvinte,

pe care ți le rosteam fără noimă,
când încă mai speram,
că vom împărți împreună,
aceeași Stea Eternă,
a Dragostei.

## 11) Pentru tot restul

Urme adânci,
sculptate-n carnea tăiată,
și desfigurată,
a Regretelor,
își țes pânzele de păianjen,
ale Timpului,
pe fețele crispate de neputință,
a unor Amintiri,
care-au încercat să ne înțeleagă,
Păcatele Originare,
ce ne legau de Orizonturile însângerate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
unde eram înmormântați,
pentru tot restul,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
fără să mai reușim vreodată,
să părăsim această Lume desfigurată,
care-ar fi putut deveni,

cu totul altceva,
dacă l-am fi găsit,
pe Dumnezeul adevăratei Iubiri.

## 12) Icoana Eternității

Atât de multă iarnă,
ne arde Inimile de Cer,
cu ninsori de Vise,
care ne troienesc,
Necuvintele nenăscute încă,
ale Destinului nostru,
ascuns în Flacăra unei Stele,
a Luminii Divine,
din care ne vom aprinde,
Iubirea,
ce-și va crea un Dumnezeu,
numai al nostru,
cu Catedrale somptuoase de Simțăminte,
din care să lipsească Păcatele Originare,
iar Timpul să ne devină,
Icoana Eternității,
Fericirii.

## 13) Ne închinăm Destinele

Obosit de-atâtea Lacrimi deșarte,
Cerul Inimii,
a-ncetat să-și mai verse,
ploaia Viselor înmugurite ale Primăverii,
peste Singurătatea nemuririi Morții,
Iluziilor Fericirii și Suferinței,
care ne batjocoresc neîncetat,
condiția umană,
a Iubirii,
ademenindu-ne în jocurile de Noroc,
ale unui Dumnezeu,
care a trișat de fiecare dată,
prin imaginile descărnate,
ale Icoanelor de Cuvinte,
la care ne închinăm,
Destinele.

## 14) Să o purtăm la gâtul Speranțelor

Jurăminte ruginite se ascund,
părăsite și uitate,
printre ierburile Promisiunilor,
ce-au putrezit la tălpile unei Amintiri,

răpuse de Urmele,
care ne calcă în picioare,
Pașii pierduți,
ai Fericirii,
din care vroiam să ne dăruim,
câte o rază din Steaua Destinului,
pe care să o purtăm la gâtul Speranțelor,
întreaga noastră Iluzie a Existenței,
de care să nu ne mai fie frig,
pe strada Singurătății Nemuririi,
Morții.

**15) Cel puțin un Vis**

Rădăcini tăiate de Remușcări,
zgârie mormintele Cuvintelor,
cu unghiile Amintirii,
sperând să mai găsească,
în Țărâna în care ne-am întrupat,
Iluziile Existenței,
cel puțin un Vis,
care să nu se fi pierdut definitiv,
în noroiul Zilelor desfundate ale Viitorului,
din care suntem obligați,
să ne clădim,
sângele Apusurilor unei Iubiri.

## 16) Răsfirate printre degetele Uitării

Amprente descărnate de Dorințe,
se preling în șiroaiele de Amăgiri,
care plouă,
peste Cerul Inimii,
unor Speranțe cu pași de plumb,
ai Norilor unui Viitor,
sprijinindu-se cu greutate,
de Pleoapele de Vânt ale Furtunilor,
din sângele Apusurilor sau Răsăriturilor,
pe care le pierdem,
atunci când se închid sau se deschid Porților,
Eternităților unor Clipe irosite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
răsfirate printre degetele Uitării.

## 17) Nu mai are niciun Sens

Zodii risipite,
printre ciocurile porumbeilor Păcii,
care împart arme din belșug,
primite de la Iluziile Existenței,
pentru a distruge tot ce a mai rămas,

din Urmele Mugurilor de Vise,
ale unei Primăveri,
gata spre a fi înmormântați,
prin Cimitirele de Cuvinte,
părăsite,
la capăt de drum,
de Sentimentele care nu mai vor să meargă,
pe strada desfundată a unui Timp,
ce-abia se mai urnește,
prin mocirla rece și impersonală,
a Societății de Consum,
atât de multă Moarte,
încât Viața nu mai are niciun Sens.

## 18) Ca să-și prezică Viitorul

Valurile rupte ale Dorințelor,
din paginile Iluziilor Fericirii și Suferinței,
rup Coperțile obosite,
ale Regretelor unor Destine,
care și-au scris cu literele Focului Sacru,
primit de la Stelele Iubirii,
Răvașele de adio,
pe care le caută și azi Cimitirele de Cuvinte,
pe care le rostim,
Apusurilor însângerate din noi,

prin carnea surdă a Clipelor irosite,
ca să-și prezică Viitorul,
ce urmează să ne ucidă,
Simțirea.

## 19) În cănile de pustiu ale trăirilor noastre

Spinii Regretelor,
se înfig în carnea amară,
a Timpului îmbătrânit,
de atâtea Zile irosite,
pe fereastra Amăgirilor,
care nu-și mai poate mișca,
nici degetele neputincioase,
ale Clipelor,
atât de sărace,
încât și-au vândut,
până și ultimele resurse de Eternitate,
Iluziilor Vieții și Morții,
Societății de Consum,
a Viselor deșarte,
pe care suntem obligați,
să o bem,
în cănile de pustiu ale trăirilor noastre,
până la capăt.

## 20) Oricât de mult ar sfâșia

Legămintele sfinte,
sunt împletite în coroanele de spini,
ale Iluziilor Existenței,
pentru a fi obligați să le purtăm,
pe frunțile însângerate ale Cuvintelor,
de la care,
încă,
așteptăm Mântuirea,
de Singurătatea Nemurii,
Morții,
săpată atât de adânc,
în trupurile firave ale Iubirii,
încât nici unghiile Amintirii,
nu mai pot să o scoată de acolo,
oricât de mult ar sfâșia,
Țărâna întrupării Destinului,
Stelei noastre.

## 21) Și-au pierdut pentru totdeauna Destinele

Zidurile reci și obosite,
ale Sfințeniei Iluziilor Vieții și Morții,

apără cu greu frontiera,
dinspre Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
pe tărâmul căruia am vrea să evadăm,
într-o Zi pierdută la ruleta Timpului,
de un Dumnezeu atât de străin de Iubirea noastră,
încât ne-a ucis până și ultima Fărâmă de Cuvânt,
care nu avea adresa printre mormintele Înțelesurilor,
pe care ar fi trebuit să le curățăm de iarba Viselor,
lăsând doar piatra amară cu înscrisurile funerare,
ale numelor noastre,
pierdute pe aleile răsfirate ale ridurilor adânci,
săpate de șuvoaiele Lacrimilor de stele căzătoare,
care și-au pierdut,
pentru totdeauna,
Destinele.

## 22) Măruntaiele Cunoașterii

Resturi de Fericiri,
sunt aruncate la gunoiul Iluziilor Existenței,
pe care Orizonturile Deșertăciunilor îl strâng,
spre a ne proslăvi cu el,
Catedralele Conștiințelor,
Societăților de Consum,
Morale măsluite,
la zarurile unui Dumnezeu,

care ne-a creat dintr-o Greșeală,
atât de mare,
încât a fost obligat,
să și-o șteargă cu cârpele de praf stelar,
ale Păcatelor Originare,
care mai lustruiesc și azi,
măruntaiele Cunoașterii.

## 23) Doborâte în Pământul întrupării

Aripi cuprinse de nesfârșirea Panicii,
care le frânge Aspirațiile libertății,
de a rătăci pe căile nebătătorite ale Stelelor,
Luminii Divine,
din care să ne împletim cununi de raze,
pe frunțile Eternităților de Clipe,
doborâte în Pământul întrupării,
de Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
din care trebuie să ne clădim,
Zborul sinistru al căderii,
în brațele reci și indiferente,
ale Societății de Consum,
Absurd.

## 24) Dorințele Mântuirii

Pustiuri ascunse,
în măruntaiele veșnic înghețate,
ale Lanțurilor de Cuvinte,
prin care ne legăm,
dorințele Mântuirii,
de Păcatele Originare,
grele și surde,
ale unui Dumnezeu meschin,
care ne-a trădat,
până și Iluziile Singurătății Vieții și Morții,
la care suntem forțați să ne închinăm,
aducându-i drept ofrande,
Fericirile abandonate,
în curțile mari și încăpătoare,
ale Suferințelor.

## 25) În paturile Icoanelor

Ne-am ciobit,
până și cănile de pustiu,
din care ne bem,
în fiecare moment,
Apa amară și uscată,

a Iluziilor Singurătății,
Vieții și Morții,
din care ne întrupăm,
agoniseala Sensului Existenței,
pe care trebuie să-l donăm,
Disperărilor rătăcitoare,
ale Credințelor,
ce ne propovăduiesc,
cu aceeași aroganță a Absurdului,
Lumea de Apoi,
a Fericirilor sau Caznelor,
după avuția Virtuților,
de a ne alunga Păcatele Originare,
zămislite de Greșeala plină de Grețuri,
a Creației unui Dumnezeu,
mai desfrânat decât cele mai odioase Bordeluri,
de Cuvinte obscene și libidinoase,
care adememenesc Iubiri,
în paturile Icoanelor,
Sfinților Părinți,
ai Pierzaniei.

## 26) Nebune și lascive

Dansuri,
nebune și lascive,

de Amăgiri,
străjuiesc mormintele Eternităților de Clipe,
ale căror descendenți suntem,
de fiecare dată,
când Iubim,
respirând aerul Iluziilor Singurătății Vieții și Morții,
pe care le răsfățăm cu Promisiuni,
din cele mai diverse,
pe care le bem din cănile de pustiu,
ale Orizonturilor unor Adevăruri,
pe care nu le vom putea prinde niciodată,
în pumnii plini de transpirație,
ai Remușcărilor,
născute la maternitatea de Vise,
ale Deșertăciunilor.

## 27) Ascunse adânc în Inimile de Cer

Plouă infernal peste Cimitirele de Cuvinte,
pe aleile cărora,
încă ne mai plimbăm,
resturile Urmelor,
unei Iubiri timide și sfioase,
care a fost prădată,
la ceas de Eternitate de Clipă,
de Iluziile Singurătății Nemuririi,

Vieții și Morții,
care ne-a legat de întrupările lor,
nefiresc de grele și reci,
care storc rafale de stropi,
Norilor de Regrete,
scriindu-ne pe adresele Lacrimilor,
ascunse adânc în Inimile de Cer,
ale Furtunilor Simțămintelor noastre.

## 28) Par a nu fi zburat niciodată

Ziduri de Amintiri descumpănite,
stau gata să se prăbușească,
cu tot cu Icoanele Speranțelor,
ale căror Aripi de Remușcări,
par a nu fi zburat niciodată,
pe întinsul înlăcrimat al Zilelor,
atât de grele,
încât strivesc cu plumbul Norilor,
până și ploile Mormintelor de Cuvinte,
ce vor să ne spele Trecutul,
de propriul lui sine,
cu Apa Uitării,
pe care să o bem,
din cănile de pustiu,
ale Destinului.

## 29) Cănile de pustiu ale Zilelor

Strune grele de Nori plini de Furtuni,
se aștern peste Lacrimile viorilor Sufletelor,
ale căror Cimitire de Cuvinte,
ar vrea să fredoneze,
refrenul unei Iubiri,
neștiind că aceasta,
nu se va mai reîntoarce niciodată,
din Steaua unui Destin,
care s-a dovedit,
a fi al Nimănui,
în această Lume,
a Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
care-și sărbătorește Suferința,
ciocnind cu fiecare dintre noi,
cănile de pustiu,
ale Zilelor.

## 30) Printre Lacrimile Inimilor de Cer Nesfârșit

Ascunde-mi Moartea,
Cuvintelor nerostite,

în pălmile Zâmbetului tău,
rupându-mi pagina,
Singurătății,
în dreptul adresei,
Pasiunii,
pe care nu a mai găsit-o,
Nimeni,
până acum,
în afară de tine,
oricât de mult și-ar fi dorit,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
să ne scrie,
despre Iubire,
printre Lacrimile Inimilor de Cer Nesfârșit,
ale Eternității Clipei,
pe care nu o vom părăsi,
niciodată,
de acum înainte.

## 31) Până uităm

Stropii de răbufniri,
ai Răzbunării,
Furtunilor de trandafiri,
din buchetul pe care ți l-am dăruit,
sunt duși azi de ploile reci și indiferente,
ale Regretelor,

care ne înțeapă Trecutul părăsit,
al Pasiunilor,
Flăcărilor zbuciumate,
ale Focurilor Sacre,
din sângele fierbinte al Iubirilor,
părăsite până și de străzile pustii,
ale Sentimentelor,
pe care nu vor mai trece niciodată,
Amintirile răstignite,
pe treptele Adevărului Absolut,
ruinate de Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care le bem de fiecare dată,
din cănile de pustiu,
ale Timpului nostru,
până uităm,
ca și cum n-am fi existat,
Niciodată.

## 32) Timpul Cimitirelor de Cuvinte

Zidari de Vise,
angajați cu normă întreagă,
de Iluziile Singurătății Vieții și Morții,
ca să construim altare de Patimi,
la care să ne închinăm Orgoliile,

arătându-le cum lăcrimează,
Icoanele Compromisurilor,
unor Sfinți Părinți,
ai Deșertăciunii,
Lumii pe care a greșit-o Dumnezeu,
când a Creat,
Timpul Cimitirelor de Cuvinte,
înecat în aburii alcoolici,
ai Apei Vieții,
în care Destinul ne numără gradele Stelelor,
Societății de Consum,
Moarte.

## 33) Când înțelegem că ne-a fost furat

Frunțile Zâmbetelor ridate,
de Angoasele existențiale,
pierdute prin buzunarele rupte ale Zilelor,
se încruntă la Creația unui Dumnezeu,
atât de slab,
încât s-a înconjurat,
numai de Păcate Originare,
la fiecare pas,
al Eternităților de Clipe,
irosite pe Nimic,
de Tarabele isterice,

din Bisericile ruinate ale Hazardului,
acestei Lumi,
Binecuvântate numai de,
Minunile Iluziilor Singurătății Vieții și Morții,
pe care suntem obligați să le admirăm,
mai ales atunci,
când înțelegem că ne-a fost furat,
Adevărul Absolut al Iubirii.

## 34) De care nu reușeam să trecem

Deși eram atât de departe,
de Infinitul simțirii tale,
am devenit,
aceeași persoană cu el,
atunci când am evadat,
dintre gratiile Timpului,
simțind,
că eram una și aceeași suflare,
irosită în van,
de Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,
de care nu reușeam să trecem,
decât atunci când,
ne-am redescoperit Miracolul,
de a fi noi înșine,

primind în dar de la Adevărul Absolut,
Iubirea,
care ne-a arătat drumul prăfuit și pierdut,
de care ni s-a împiedicat Destinul,
atunci când a căzut,
în capcana Deșertăciunii acestei Lumi.

## 35) Cu tălpile tocite

Zări debusolate și vlăguite,
stau încremenite pe mesele Orizonturilor,
așteptând să fie gustate de către acestea,
cu o garnitură de Timp,
îndeajuns de bine pătrunsă,
încât să lase sucul dulce amărui,
al Clipelor,
a căror Eternități,
au devenit o ironie,
la adresa Dumnezeului Greșelii,
Creatorul Iluziilor Existenței,
care ne hrănesc,
Deșertăciunea Absurdului,
pe care-l purtăm,
prin șanțurile alcoolice,
ale Cuvintelor Vagaboande,
cu tălpile tocite de atâta alergat,
după Himera Iubirii.

## 36) Fiind unicul Întâmplător

Revoltă,
strânsă în pumnii de Furtună ai Norilor,
la Privirile cărora mă închin,
atunci când șiroaiele de Apă tulbure,
a Iluziilor Singurătății Vieții și Morții,
ne spală fața Iubirii,
pe care au împroșcat-o,
Cimitirele de Cuvinte,
de fiecare dată,
odată cu Noroiul Viitorului,
în care ne-am întrupat Neputințele,
unei Creații greșite,
ce are atât de multă nevoie de Mântuirea,
care ne-o poate da,
doar Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
fiind unicul Întâmplător,
care nu este și Neîntâmplător,
precum suntem noi,
supușii Predestinării.

## 37) Aplauze ruinate

E atât de multă forfotă,
pe Scena prăbușită a Fericirii,

încât au venit de dincolo de Timp,
până și Aplauzele ruinate,
ale Dumnezeului ctitor de Păcate Originare,
gata să adore,
orice Iluzie a Singărătății Nemuririi,
Morții,
pe care suntem obligați să o trecem,
ținând atât de rar mâna fierbinte a Iubirii,
în palmele Zilelor care s-au terminat,
la umbra Strigătelor Surde,
care ni se preling pe frunțile pline de sudoare,
ale mormintelor de Cuvinte în Agonie,
pe care ar fi trebuit să le părăsim,
atunci când eram pictorii Icoanei,
propriei Stele a Destinului.

## 38) În Prezentul aprins

Știam că ești unica Întâmplare,
care se poate petrece,
în Iluzia Singurătății Nemuririi,
Vieții și Morții mele,
pe care am găsit-o,
la o parte din Steaua Destinului,
urmând ca cealaltă parte,
să o primesc abia atunci,

când voi reuși,
să ajung dinaintea Timpului,
de unde să aduc Focul Sacru al Iubirii,
până aici,
în Prezentul aprins,
al Privirii tale,
ce strălucește în Lumina Divină,
a Eternității Clipei,
pe care nu o vom părăsi,
Niciodată.

## 39) Ard pe rugul Nerăbdării

Aștept,
bătăile Inimii de Cer,
din ceasul Orizontului,
aflat în turla Bisericii Iubirii,
la care aș vrea să ne rugăm,
implorând toți Sfinții Părinți,
ai Păcatelor Originare,
să ne scape,
de Iluziile neiertătoare,
ale Singurătății Nemuririi Vieții și Morții,
în mrejele cărora,
suntem sortiți să fim aruncați,
cu tot cu Visele,

care ne ard pe rugul Nerăbdării,
de a fi împreună.

## 40) N-au sperat degeaba

Credeam că Libertatea,
este un moft al Fericirii,
care se dorește Împărăteasa,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
pe care le traversăm,
în drumul nostru,
spre împlinirea,
Iluziilor Singurătății Nemuririi Morții,
pe care să le bem din cănile ciobite de pustiu,
ale Privirilor,
izvorâte din Păcatele Originare,
pentru care mai respiră și acum,
Cimitirele de Cuvinte,
pierdute adânc,
prin Sângele rătăcitor,
al Strămoșilor noștri,
fără să știu că acesta,
încă mai clocotește,
la Focul Sacru al Adevărului Absolut,
de pe strada Iubirii,
Viitorului nostru,
și că atâtea generații de Vise,

n-au sperat degeaba,
ca să putem iubi.

## 41) Mărul Stricat

Suntem o Oglindă spartă a Viselor,
în care Dumnezeu își admiră chipul,
propriilor Iluzii ale Existenței,
la fel de narcisiste,
ce doresc să ne întrupăm doar genunchii,
Adevărului Absolut,
în care să cădem mereu,
închinându-ne la Puterea Absolută,
a Creației,
unde suntem mereu Mărul Stricat,
din Grădina unui Eden,
al Nimănui,
pe care suntem obligați,
să o întreținem întreaga Viață,
lustruindu-i Păcatele Originare.

## 42) Darurile Suferințelor

Pașii obosiți zac abătuți,
pe Privirile răstignite,

ale Șansei de a fi,
Iluzia unei Existențe,
aruncată la coșul de gunoi,
al Conștiinței unui Dumnezeu,
dornic de chilipiruri sexuale,
pentru care ne-a inventat Păcatele Originare,
fără de care,
ar fi devenit el însuși,
Singurătatea Nemuririi,
Morții,
dăruindu-ne odată cu aceasta,
toate Darurile Suferințelor,
pe care le-a plătit,
cu sudoarea Timpului nostru.

## 43) Poze de familie

Eram atât de multă Întâmplare,
încât Dumnezeu ne-a vrut pe vecie,
Neîntâmplători,
pentru a ne ține înrămați,
în pozele sale de familie,
Pierduți prin Icoanele,
pline de Răzbunări,
Suferințe și Iertări,
alături de Iluziile Singurătății Vieții și Morții,

pe care le ține și acum,
la căpătâiul pernei Deșertăciunii,
pe care se odihnește,
după ce ne-a mai creat un Infern,
pe măsura,
chipului și asemănării noastre.

### 44) Putere, Miracol și Glorie

Licăriri de Lumină Divină,
încep să strălucească,
străbătând Iluminarea Trecutului,
sumbru și orb,
al adâncurilor de Univers,
pierdute în tenebrele Timpului,
care abia acum a înțeles,
ce mare sacrilegiu a făcut,
atunci când și-a irosit Eternitățile Clipelor,
pentru Iluziile unei Existențe,
a cărei Oglindă era spartă,
încă de la începuturile Viselor sale,
despre Putere, Miracol și Glorie,
decăzute într-o întrupare,
unde Ființa și Neființa,
joacă rolul de gazdă a Păcatelor Originare,
fără de care,

n-ar mai avea cu ce să-și plătească Ziua de Mâine,
Dumnezeul unui Destin,
al Absurdului.

## 45) Zâmbesc rușinați

Pagini rupte de Dor,
aruncate pe străzile pustii,
ale Fericirii,
pe care n-au mai călcat,
pașii timizi ai Speranțelor,
de mai bine de o Eternitate de Clipă,
pierdută de Dumnezeu,
la ruleta măsluită,
a Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
cu ajutorul căreia,
își înveselește Sfinții Părinți,
ai Compromisurilor,
care ne zâmbesc rușinați,
de ceea ce ar trebui să fie,
sensul Existenței lor:
-Iubirea,
din spatele Icoanelor unor Cuvinte,
pe care nici unul dintre noi,
nu le-am înțeles vreodată.

## 46) La preț de Fericire

Falii adânci de Simțăminte,
adâncesc prăpăstiile Plăcerilor,
Societății de Consum,
prin care-și bate Vântul fărădelegilor,
propriile Furtuni de Cuvinte,
duse spre Nicăieri,
de lamele tăioase ale Iubirilor pierdute,
printre tenebrele zarurilor măsluite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au întrupat,
dându-ne chipul și asemănarea Deșertăciunii,
în care se oglindește Dumnezeul lor,
lipsit de scrupule,
care ne-a vândut la preț de Fericire,
Păcatele Originare.

## 47) În gara unei Iubiri

Aripi stoarse de vlaga Regăsirii,
cad frânte,
pe umerii costelivi ai Orizontului însângerat,
ce-abia mai poate să ne țină Privirile pierdute,

deasupra prăpastiei Uitării,
unde își dorm somnul de veci,
Cimitirele de Cuvinte,
spuse undeva-cândva,
de Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne-a despărțit,
de Inima de Cer,
care bătea ora exactă,
a Eternității Clipei,
pe care am pierdut-o,
în gara unei Iubiri,
care s-a dovedit,
a fi a Nimănui.

## 48) Locații de lux

Urme de umbre,
se pierd,
pe Țărmurile Necuvintelor Nenăscute,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în jocul cărora am intrat,
părăsindu-ne Singurătatea Nemuririi,
alături de un Dumnezeu,
care ne-a măsluit până și Păcatele Originare,

pentru care ar fi trebuit să fim plătiți,
cu Iubire,
și nu cu Răzbunarea,
prin care-și câștigă traiul,
tolănit prin locațiile de lux,
ale Icoanelor unor Sfinți Părinți,
ai Absurdului.

## 49) Adevăratul nostru Înger Păzitor

A dezerta din Conștiință,
înseamnă a părăsi Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ajunge,
în portul căutat de naufragiații,
Zodiilor fără de nume,
ale Eternității,
prin care Steaua Iluminării Luminii Divine,
ne arată Calea,
spre Adevărul Absolut,
alături de care a stat mereu,
ignorând Timpul Păcatelor Originare,
Străinul Subconștient,
adevăratul nostru Înger Păzitor,
al Iubirii.

## 50) Toate cele șapte Minuni ale Existenței

Respirații de Cuvinte,
zac năucite pe asfaltul negru și rece,
al Gândurilor,
călcate de roțile grele și tăcute,
ale Timpului neiertător,
întrupat în Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care le conștientizăm ca fiind,
Lumea de Apoi,
fără de care,
toate cele șapte Minuni ale Existenței,
nu ar mai fi,
neavând la ce anume să se raporteze,
alături cu întreaga noastră Viață,
corporalizată în Suferințele și Fericirile,
care rămân de fiecare dată,
ale Nimănui.

## 51) Să ni le aducă la poarta Destinului

Ziduri pustii și retrase de Amintiri,
încă ne mai străjuiesc,

Orizonturile Dorințelor însângerate,
de Apusurile care se succed,
fără Răsăriturile unor Speranțe,
pe pleoapele grele și obosite ale Zilelor,
ce-abia așteaptă să-și găsească Ursitul,
printre Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care Zâmbetele triste ale Inimilor de Cer,
întârzie să ni le aducă,
la poarta Destinului,
care nu mai așteaptă pe Nimeni,
Niciodată,
fiindcă nu mai crede,
nici în propriul său Sine.

## 52) Ne-au furat atâtea generații de Vieți

Urme abătute și costelive,
împânzesc nervurile frunzelor ruginite,
ale vâltorilor înspumate de Zile,
care se servesc cât mai reci și indiferente,
în paharele de șampanie ale Viitorului,
la Sărbătorile amare,
prin care ne sunt trecute Viețile,
de către Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,

ale căror Cimitire de Cuvinte,
zac descompuse,
pe platourile dulci și mieroase,
ale Zâmbetelor,
unor Clipe care se prostituează,
pe mesele de taină,
ale Icoanelor,
ce ne-au furat atâtea generații de Vieți,
obligându-le să se închine,
Deșertăciunii.

## 53) Lacrimi tremurânde

Țărmurile pustii,
ale Inimilor de Cer,
au început să-și scrie,
unele altora,
despre Destinele corăbiilor naufragiate,
ale Iubirilor,
eșuate,
în brațele unor Eternități de Clipe,
irosite,
prin tenebrele Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care,
și le amintesc doar Clepsidrele sparte,

ale cioburilor de Cuvinte,
în care ne tăiem adesea,
Apusurile sau Răsăriturile însângerate,
ale Lacrimilor tremurânde,
pe obrajii noilor Zile,
ale Nimănui.

## 54) Forțat de împrejurări

Resturi de Zodii,
ale Iubirilor Nimănui,
măturate de Viitorul,
indiferent la Zâmbetele,
care topeau Inimile de Cer,
ce acum au rămas împietrite,
pe la colțurile străzilor,
mai pustii decât întregul Deșert,
pe care pretinde că le-a simțit Dumnezeu,
atunci când,
forțat de împrejurări,
și-a creat Păcatele Originare,
pentru toată Iubirea,
din care era alcătuit,
și pe care vroia să ne-o dea nouă,
rămași acum,
pe tărâmurile tenebroase,

ale Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
unei Existențe,
a Deșertăciunii.

### 55) În Labirintul Speranțelor descompuse

Promisiunile sacre ale Icoanelor,
se năruie sub pașii de lut,
ai Iluziilor Existenței,
pe care Sfinții Părinți,
ai credinței Singurătății Nemuririi,
în Moarte,
ni le vând,
în Legături de Blesteme,
cât să avem pentru mai multe Vieți,
orfane de Iubirea unui Dumnezeu,
pe care se pare,
că nu-l vom putea întâlni niciodată,
pe Țărmurile părăsite ale Viselor,
spălate de valurile oceanelor Uitării,
prelinse din Lacrimile de sfârșit de Lume,
ale Apusurilor,
incapabile să ne mai aducă,
strălucirea unei Nopți,
a Nunții unei Fericiri,

pe care să o sărbătorească,
Steaua Luminii Divine,
a Destinului nostru,
pierdut acum,
în Labirintul Speranțelor descompuse,
ale Timpului.

### 56) Pentru care sunt deciși să ucidă

S-a Întâmplat Neîntâmplător,
să clădim Cimitire de Cuvinte,
pe frunțile irosite ale Eternităților de Clipe,
ale unor Iubiri,
trimise să se prostitueze,
prin bordelurile ieftine,
ale Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
la care vin toate Icoanele reci și insensibile,
ale Sfinților Părinți,
răstigniți prin paturile Plăcerilor,
de a scrie Porunci,
pentru care sunt deciși să ucidă,
orice Străin Subconștient al Adevărului Absolut,
pe care l-ar fi prins,
că uneltește împotriva orânduirii,
Societății de Consum,
Absurd.

## 57) Am fi fost obligați să o irosim

Lacrimile Norilor Inimilor de Cer,
râd isteric la Furtunile Timpului,
fulgerându-l cu Priviri incendiare,
aduse din respirația Focului Sacru,
al Iubirii,
Dumnezeului Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
la tălpile căruia,
zac strivite,
Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care ar fi trebuit să le înfruntăm,
în Noaptea Nunții,
a unei Deșertăciuni,
Întâmplată Neîntâmplător,
cu Visele Eternității Clipei,
pe care am fi fost obligați,
să o irosim.

## 58) Ochii tulburi

Scenele murdărite cu Noroiul Întrupării,
de pe roata de lut a Creației,

se surpă sub Pașii grei,
ai Cimitirelor de Cuvinte,
care sunt obligate să joace,
actele Fericirii,
din Drama Iubirii,
pe care o aplaudă,
Iluziile Singurătății,
Morții,
de noi înșine,
ce-au venit de mai multe ori,
să vadă numai această piesă,
care se va repeta la nesfârșit,
atâta Timp,
cât mai are Dumnezeu,
Clipe de pierdut,
la zarurile măsluite,
ale Destinului Absurd,
al Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
din Ochii tulburi ai acestei Lumi.

## 59) Bătea ora exactă a Iubirii

Trepte de lut,
așteaptă încarnările Zilelor,
din Speranțele,
care topesc Răsăriturile,

cu fierbințeala Stelei Destinului,
ce le-a hărăzit,
să izbucnească din vulcanii,
Privirilor,
aprinse de Focul Sacru,
al Iubirii,
Întâmplată Neîntâmplător,
fără să știm că dinainte de Timp,
am mai fost,
Împreună,
sub Cerul acestei Inimi,
care bătea ora exactă a Iubirii,
numai pentru noi.

## 60) Cerul greu și înnourat al Inimilor

Rădăcini amare,
de Compromisuri,
smulse din Mormintele Cuvintelor,
pe care le înfrumusețăm,
de Ziua Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
invitând la masa de taină,
a Privirilor,
Adevărul Absolut al Străinului Subconștient,
unicul care ne poate reaprinde,

Flacăra Iubirii,
incendiindu-ne,
Cerul greu și înnourat al Inimilor,
care începuse să lăcrimeze,
cu stropi de Eternitate,
din spatele Icoanelor unor Regăsiri,
de dinainte de a fi Timpul Simțirii.

**61) Respirația Deșertăciunii**

I-am cerut,
Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
din sângele generațiilor străbunilor mei,
o fărâmă cât de mică,
de Lumină Divină,
care să-mi ilumineze Calea,
propriilor Iluzii ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
ce mi-au ieșit în fața Întrupării,
ca urmare a unei Întâmplări Neîntâmplătoare,
prin care trebuia,
să înțeleg mrejele Fericirii și Suferinței,
acestei Existențe,
care irosește pe respirația Deșertăciunii,
tot ce avem mai scump,
Iubirea.

## 62) Centimele Mormintelor de Cuvinte

Compromisuri răscolite,
de Zidurile surpate,
ale Societății de Consum,
atât de multă Răstignire de Mântuitori,
încât Catedralele ruinate,
ale Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
au ajuns să nu mai aibă,
ce anume să Mântuiască,
de-atât de multe Păcate Originare,
ce-au inundat,
Piața Sentimentelor contradictorii,
ale Fericirilor și Suferințelor,
plătite la prețurile cele mai ridicate,
ale Burselor de Valori Deșarte,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
care ne calculează,
Destinele,
la centimele Mormintelor de Cuvinte,
obligați să le exclamăm,
în fiecare Moment al Existenței,
Deșertăciunii acestei Lumi.

## 63) Sângele înecat al Strămoșilor

Rătăcitori,
prin Spațiile Timpului Nimănui,
încercăm,
să ne prindem de fiecare indiciu,
fie el și Absurdul,
Privirilor pierdute,
în Sângele înecat al Strămoșilor,
cu Mărul lui Adam,
al Păcatelor Originare,
ce-abia așteaptă să ne poată vinde,
Iluziile propriilor Existențe,
al căror fum de Amăgiri,
să-l prindem în pumnii Speranțelor,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
pe care să navigăm în căutarea,
Stelei Destinului,
Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
al Nemărginirii.

## 64) Brazde de Vise

Ne-am întrupat,
în Brazde de Vise,
săpate adânc,

de Iluziile Vieții și Morții,
în Sufletele cărora să înmugurim,
în culorile gri,
ale Orfelinatelor de Cuvinte,
pe care să le purtăm,
pe Inimile de Cer ale Existenței,
până când toate Dorințele,
Focului Sacru,
ale Iubirii,
se vor stinge,
fiind considerate îndeajuns de mature,
încât să producă singure,
cenușa Infernului,
cel mai bun îngrășământ,
al Societății de Consum,
Moarte,
în care vom realiza,
că am trăit degeaba.

## 65) Ne îndeamnă să rezistăm

Zorii Tăcerilor,
sparg Clepsidrele sângerii ale Privirii,
pierdută pe Cumpăna unui Cuvânt,
atât de însetat de Iubire,
încât nu poate să coboare,
în propria Fântână,

a Sufletului său,
din care să scoată,
Apa Vieții,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne îndeamnă să rezistăm,
Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
care vrea sub orice pretext,
să ne despartă de noi înșine,
cei născuți de Dinainte de a fi Timpul,
acestei Întâmplări Neîntâmplătoare.

## 66) Profunzimile Simțămintelor

Ruguri de sacrificii,
împânzesc buchetele de Lacrimi,
ale Orfelinatelor de Cuvinte,
care și-au pierdut,
Profunzimile Simțămintelor,
din care Vulcanii stinși,
ai Inimilor de Cer,
erupeau undeva-cândva,
lava incandescentă a Iubirii,
care topea întregul Univers,
de Dorul nostru,
cei de Dinaintea Timpului,

Întâmplat Neîntâmplător,
care și-a pierdut averea,
la ruleta Iluziilor Existenței.

## 67) Să-mi potolesc setea de tine

Aș vrea să sar,
peste porțile închise,
ale Privirii tale,
care îmi sfredeleau,
Mormintele Cuvintelor,
pe care nu le mai puteam pronunța,
la tălpile Marilor tale Tăceri,
prelinse printre rădăcinile,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
din care încercam,
să-mi potolesc setea de tine,
cu Uitare.

## 68) Pașii ridați ai iubirilor

Cioburi de Amintiri tăioase,
descărnau întrupările Cuvintelor,

retezându-le Înțelesurile,
direct pe tarabele Zâmbetelor false,
pe care erau vândute,
Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe nimic,
chiar dacă erau așteptate,
de dinainte de a fi Timpul,
de Pașii ridați,
ai Iubirilor,
cărora li se luaseră,
până și Speranțele,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Destinelor.

## 69) Noi Înțelesuri defuncte

Oricâte Ziduri am dărâma,
din jurul Cimitirelor de Cuvinte,
mereu vom avea noi Înțelesuri defuncte,
care să le reconstruiască,
Deșertăciunea,
îngrădindu-ne Privirile Inimilor de Cer,
cu Iluziile Singurătății Nemuririi,
Morții,
din care să ne regăsim,
copia infidelă,

a Sensului pierdut al Iubirii,
din Întâmplarea Neîntâmplătoare,
prin care ne-am întâlnit,
pe strada Destinului.

## 70) Întâmplare Neîntâmplătoare

Legați,
de lanțurile Țărmurilor Amăgirii,
credeam că am ajuns,
în Amintirea Primordială,
de Dinainte de a fi Timpul,
unde ne putem pierde,
fără să credem,
că mai putem rătăci vreodată,
în adâncurile Privirii,
Eternității Luminii Divine,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
fără să ne mai fie teamă,
că Iluziile Existenței,
ne vor doborî Steaua Predestinării,
pe tărâmurile înșelătoare și meschine,
ale Întâmplării Neîntâmplătoare,
care se oglindește și acum,
în cioburile,
unui Trecut al Nimănui.

## 71) Dansează-mă

Dansează-mă Lacrimă,
pe Fruntea plină de sudoare,
a Viselor,
până când vom cădea,
pe străzile pline de parfumul,
Morții,
Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Împreună,
ignorându-le din toată ființa noastră.

Dansează-mă Fericire,
printre trupurile inerte,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ca să le amețim,
într-atât încât,
să cadă în Infernul,
pe care ni l-au pregătit,
alungându-ne Iubirea.

## 72) Boabe de nisip

Pasiuni descompuse,
străjuiesc Țărmurile Promisiunilor,
la nisipul cărora,

am ajuns prea târziu,
fiindcă Clepsidrele Timpului nostru,
s-au spart,
împrăștiindu-se pe bolta Amintirii,
pentru a număra Stelele căzătoare,
ale Destinelor,
cu boabele lor de nisip,
interminabile,
în care ni s-au transformat Clipele Nesfârșirii,
care se desprind de tavanul Eternității,
câzând în brațele,
Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții noastre,
lustruită de către Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Fericirilor contrafăcute,
de Catedralele Făcătoare de Minuni,
ale Deșertăciunii.

## 73) Sub greutatea Cuvintelor rănite

Prăpăstii adânci,
dintre Întuneric și Lumină,
Iubire și Ură,
se descompun,
sub greutatea Cuvintelor rănite,
ale căror Zâmbete au împietrit,
până și Întâmplările Neîntâmplătoare,

ale Iluziilor Singurătății Nemuririi,
Morții,
purtate de sângele scurs,
din Inimile de Cer,
ale Apusurilor,
cu care și-au bandajat Frunțile Viselor,
ale căror împliniri,
se înecaseră la Țărmurile Compromisurilor,
cu noi înșine,
din care nu au mai rămas Nimic,
pentru Viitorul naufragiat,
care le va căuta mereu,
în Sufletele noastre.

## 74) Vieți răstignite pe altarul Nimănui

Ziduri ruinate de Compromisurile,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
la umbra Cuvintelor cărora,
ne ascundem,
fără să avem încotro,
atunci când suntem vânați,
de Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne fură Menirea Simțirilor,
ducând-o pe rugurile Timpului,

unde sunt arse Clipele decedate,
ale Viitorului Iubirii noastre,
ce nu pot fi contrafăcute,
în Bisericile care ascund Icoanele Absurdului,
pe tărâmurile cărora,
Sfinții Părinți ai Deșertăciunii muncesc de zor,
la Facerea Societății de Consum,
Vieți răstignite,
pe altarul Nimănui.

### 75) Pace transcedentală

Departe de aripile Libertății,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Privirilor,
ne rănesc Cuvintele Iubirii,
atât de Orfane de noi înșine,
încât nu-și vor găsi niciodată,
Străinul Subconștient al Adevărului Absolut,
pe care numai Pacea transcedentală,
a Meditației Dumnezeului Regăsirii,
permisă de Iluziile Existenței,
Singurătății Nemuririi,
l-ar putea afla,
printre Stelele naufragiate,
ale Luminii Divine,

din Inimile noastre de Cer,
cernite de Viitorul însângerat,
al Apusului.

## 76) Se hrănesc Deșertăciunile

Torțe de Vise aprinse,
iluminează porțile închise,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
sperând că le vor topi,
Încrâncenarea,
jucată la ruleta Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
care ne ucide Eternitățile Clipelor,
alungând Iubirea,
în Prăpastia Cuvintelor,
ale căror Înțelesuri,
încălzesc Infernul Predestinării,
arzându-ne Viitorul,
din cenușa căruia,
se hrănesc Deșertăciunile,
Societății de Consum,
Angoase existențiale.

## 77) Supus unui Iluzoriu Liber Arbitru

Doar Iluziilor Existenței,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
le este frică să vorbească deschis,
despre Iubire,
cu Cimitirele de Cuvinte ale Marilor Tăceri,
ce speră să fie apărate,
de Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Conștientizării,
unei Lumi,
care cu toată murdăria,
propriei Societăți de Consum,
rămâne un mare Miracol,
datorat,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Menirii de a fi noi înșine,
printre atâtea meandre,
ale Suferinței și Fericirii,
unui Destin,
care ne apare supus,
unui iluzoriu Liber Arbitru.

# SORIN CERIN
# -ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE-
-Poeme filosofice-

## Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele

de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies,

cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

**Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21**

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să

vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă ), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o

particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în

zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e

un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

# SORIN CERIN
# -ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE-
## -Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

# SORIN CERIN
# -ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE-
## -Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei", la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse "la capăt de hotar " -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, "pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

# SORIN CERIN
# -ÎNTÂMPLARE NEÎNTÂMPLĂTOARE-
## -Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrșește pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric ( şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre

imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986